

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτάτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ὦ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ό ν ο .

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δέν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκαπέντε τοῦ Φλεβάρη,
μᾶς ἐρίχτηκαν οἱ γλάροι.

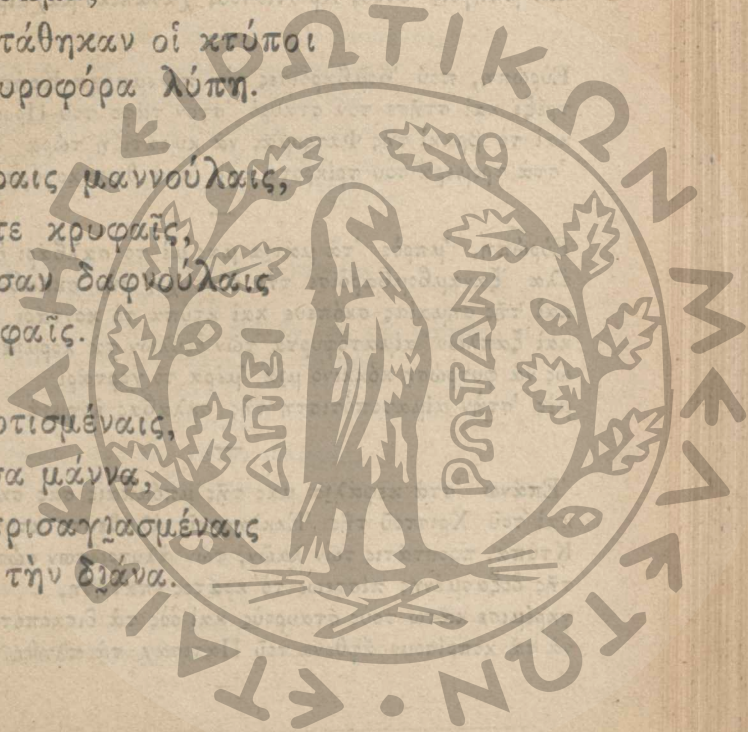
Πεντακόσα κι' ἑβδομήντα, μὰ προσθέσετε κι' ἑννιά,
ἐξεδιπλώσαν οἱ Φράγκοι γιὰ τὸ κράτος τοῦ φονιά.

**Ρίχτε δάφνης κλαδιὰ
'δοῦ Στρατοῦ τὰ παιδιὰ.**

Ἄς ἤμουν αὖ ἀγκάλιαζα χίλιαις φοραῖς τὸ χῶμα
σὰν 'σκέπαζε στρατιωτῶν ἀνδρειωμένο σῶμα,
ποῦ τῆς καρδιάς των καὶ νεκρῆς δέν 'στάθηκαν οἱ κτύποι
καὶ διώχνουν μὲ τὴν μνήμη των τὴν μαυροφόρα λύπη.

Μὴν κλαῖτε τὴν ὀρφάνια σας, κακόμοιραις μαννούλαις,
ὅπου λαχτάραις τῶν παιδιῶν ἔγροικήσατε κρυφαῖς,
καὶ μέσ' ἀπὸ τοὺς τάφους των ἐφούντωσαν δαφνούλαις
νὰ στεφανώσουν νικητῶν ἀθάναταις κορφαῖς.

Γελάστε μὲς 'στὸν πόνο σας, φαρμακοποτισμέναις,
μάνναις, ποῦ σᾶς ὀρφάνεψε πολυπαθοῦσα μάνα,
καὶ σεῖς νεκρῶν παλληκαριῶν ψυχαῖς τρισαγριασμέναις
ξυπνᾶτε χρυσοφτέρωταις μὲ τῆς αὐγῆς τὴν δάνα.

Πρός τὰς Δυνάμεις μετὰ χολῆς
ὁ διωγμένος ὁ Φαδουλῆς.

Α'.

"Ετσι σὰς θέλω... μπράβο σας, γενναῖοι Ταρταρίνοι,
ἐκείνον τὸν βομβαρδισμόν καθέννας θὰ τὸν κρίνῃ
ὡς ἀληθοῦς πολιτισμοῦ κατόρθωμα γιγάντειον,
κι' ἐκείνο τὸ παληόσκυλο, ποὺ βόσκει 'στὸ Βυζάντιον,
τοὺς Καίσαρες τῆς Δύσεως θὰ τοὺς χειροκροτήσῃ
κι' ἀνδραγαθίας τρόπαια μὲς 'στὸ Γιλδιζ θὰ στήσῃ.

Τώρα τῶντι 'δείξατε 'στὸν κόσμον τί σημαίνει
Εὐρώπη μὴ φορὰ,
τώρα ποὺ τῶν Δυνάμεων οἱ στόλοι δοξασμένοι
'στῆς Κρήτης τὰ νερά
ρίχνουν τὸ κράτος τοῦ σταυροῦ, τοῦ μιανοῦ τυράννου,
καὶ τὸ φεγγάρι προσκυνοῦν ἱπποτικῷ Σουλτάνου.

Τώρα καὶ σεῖς εἰδείξατε πρὸς τὸν πλανήτην ὅλον
τὸ τί θὰ 'πῇ βομβαρδισμὸς τῶν ἡνωμένων στόλων,
τώρα 'ψηλὰ μεσουρανεῖ
τῆς Δύσεως ἡ φήμη,
τώρα καθέννας προσκυνεῖ
τῆς Πόλις τὸ ψοφῆμι.

Χαίρετε, τέκνα τοῦ σταυροῦ κι' ἱππῶται σταυροφόροι,
χαίρε, Φραγκιά Χριστιανὴ με Χριστομάχου δόρυ,
ποὺ γιὰ τὸν γαληνότητο τῆς Πόλις μακελλάρη
ἐτούρκεψες κι' ἐφόρεσες πασοῦμι καὶ σαλθάρι.

Πολιτισμέναις Φράγκισαις, γυναῖκες τῆς προόδου,
ποὺ νύκτα 'μέρα λούζεσθε 'στ' ἀρώματα τοῦ ρόδου,
βγάλετε πῶς τὰ Φράγκικα καὶ βάλτε φερετζέδες
κι' οἱ Φράγκοι σας ἐγίνηκαν τοῦ Πατισάχ τζουτζέδες.

Εὐρώπη, μάννα τῶν λαῶν, Χριστιανὴ γυναῖκα,
προσκύνα μὲς 'στὴ Μεδινά, προσκύνα μὲς 'στὴ Μέκκα,
Εὐρώπη μὲ τὰ τρόπαια καὶ τὰ περίσσια κάλλη
αὐτὸ τὸ καρναβάλι
σωστὴ Χανούμ ἐπρόβαλες μὲ τὸ σταυρὸ 'στὸ χέρι
καὶ μπήγεις 'στους Χριστιανούς χασάπικο μαχαίρι.

Εὐρώπη, ποὺ 'βομβάρδισες τὴν πολεμάρχη Κρήτη,
τρέξε καὶ στήσε τὸν σταυρὸ 'στὸν τάφο τοῦ Προφήτη,
καὶ τὸ βρακὶ τῆς Φατουμάς νὰ κυματίζῃ τώρα
'στὰ τρομερά σου τρίκοτα καὶ 'στὰ θωρακοφόρα.

Εὐρώπη, 'μπρὸς 'τὰ μάτια μας μὲ τὸ σαλθάρι διάβα,
εἶλα 'ξαναβομβάρδισε τὴν δύστυχη τὴν σκλάβια,
καὶ τῆς σημαίας σκόπευε καὶ κτύπα τὸ κοντάρι
καὶ ξάπλων' αἱματόφυρτα τῶν δούλων τὰ κορμιά,
ὡς νὰ φυτρώσῃ κόκκινο μὴ 'μέρα τὸ χορτάρι
μὲς 'στὴν αἱματοπότιστη τῆς σκλάβας ἐρημιά.

'Επάνω 'στὰ κεφάλια μας τῆς μπόμπαις σας σκορπάτε
καὶ τοῦ Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησιαίς ἀλάθευτα κτυπάτε.
Κτύπα, προστάτις τῶν λαῶν, τῶν ἀλυτρώτων σώτειρα,
τῆς δοξασμένης πίστεως τὸ κράτος ἐπατήθη,
γκρίμισε κάτω τοὺς σταυρούς καὶ δὸς τὰ δικασιόγηρα
νὰ τὰ κοπρίσουν ἄφθονα τοῦ Πατισάχ τὰ πλήθη.

"Ολα κάτω πέρα πέρα,
δέστε στόλο καὶ στρατὸ
κι' ἄς γεμίσῃ τὸν αἶρα
πολεμάρχων βογγητό.

Ρίχτε κάτω τάρματά σας,
κλίνετε τὰ γόνατά σας
'στους ἱππῶτας τῆς τιμῆς
κι' ἄς τουρκέψουμε κι' ἐμεῖς.

Δόξα νάχῃ κι' ὁ Σουλτάνος,
τόνομά του προσκυνῶ,
κάθε τῆς Εὐρώπης κράνος
σκύβει 'μπρὸς του ταπεινό.

Σκύψτε, Φράγκοι παλληκάρια,
'στὴν Μεγαλειότητά του,
καὶ 'στ' αὐτιά σας κρεμαστάρια
βάλτε τώρα τὰ πατά του.

Τὰ χαρέμια τοῦ φρουρεῖτε
σὰν εὐνοῦχοι τοῦ φρουροῦ,
τὸν Σουλτάνο σας χαρῆτε,
μὰ κι' αὐτὸς νὰ σὰς χαρῇ.

"Εμπα, Φράγκια, 'στὸν ὄντα του
μὲ τσακίσματα πολλὰ,
κι' ὅλο πρόσχε καλὰ
τὴν ἀκεραιότητά του.

Πρόσχε, Χανούμ Εὐρώπη,
καὶ μὴ τρίχα τοῦ μὴν πάθῃ,
κι' ἔτσι πᾶν χαμέν' οἱ κόποι
καὶ ταῦγά μὲ τὸ καλάθι.

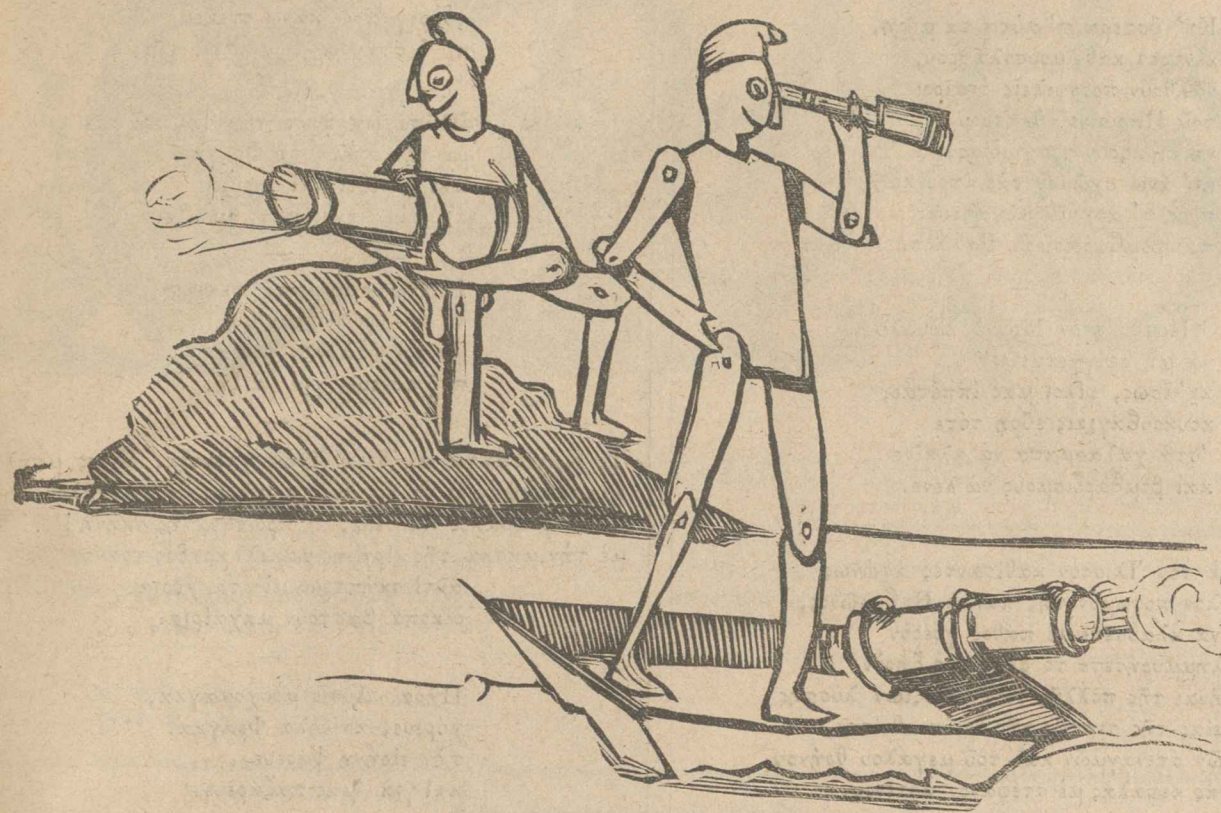
Δείγματα θερμῆς ἀγάπης
κάθε Καῖσαρ ἄς τοῦ δινῇ,
κι' ὁ σακάτικος χασάπης
κλάσ' ἀκέραιον ἄς μείνῃ.

'Αγρυπνεῖτε τῆς εἰρήνης
λυσσασμένοι βαρδιατόροι
'στοῦ Καλίου τὸ πλευρό,
κι' ἄς φωνάξῃ Μουεζίνης
πῶς ἱππῶται σταυροφόροι
πολεμοῦνε τὸν σταυρὸ.

Β'.

'Οποῖος ἄθλος θαυμαστός!.. τί θρίαμβος κι' ἐκεῖνος,
ποὺ γαυριᾶ καὶ χαίρει
τῶν Γερμανῶν ὁ Κάιζερ καὶ κάθε Ταρταρίνος
μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ χέρι,
πᾶς θιασώτης τῆς σπουδῆς, τῆς τέχνης, τῆς παιδείας,
ποὺ κυματίζει 'πίσω του μακρὺς ζουρλομανδύας.

'Στὰς δάφνας τοῦ βομβαρδισμοῦ τὴν κεφαλὴν του κλίνει
κλωτσοπατεῖ σὰν σκύβαλο τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ βομβαρδισμοῦ ἀκούεις
καὶ μπάμ καὶ μπουμ βαρυβροντᾶ,
καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἀπαντᾷ
ἐκεῖνο τὸ λυσσάρικο σκυλὶ τῆς Φρειδιζρούνης.

'Αφροκοποῦν τὰ χεῖλη του καὶ 'ερίζει λωποδύτας
τοὺς πολεμάρχους Κρήτας,
καὶ σφίγγει λάζο κοφτερό 'στὰ δρό του τὰ ξεράδια
κι' ὁρμᾷ νὰ σφάξῃ κάμποσα τῶν Κρητικῶν κουράδια.

Τὰ Πρωσσικὰ τὰ λάβαρα καὶ τῶν Βρανδεμβουργεῖων
ραντίζει μ' αἵματα Κρητῶν μὴ χέρα 'ματωμένη,
κι' ἀπὸ τῆς Κρήτης ἔξαφνα προβάλλει τὸ σφαγεῖον
καὶ μὴ σημαία γαλανὴ καὶ κατατρυπημένη,
ἐκείνη ποὺ 'βομβάρδισαν τοῦ Κάιζερ οἱ στόλοι
κι' ἡλάλαξαν τὴν νίκην των τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι.

'Ο Κάιζερ τῆς τρύπαις τῆς μετρᾶ περιχαρῆς
καὶ δείχνει πρὸς τοὺς Πρώσσους τοῦ τὸ λάφυρον τῆς Κρήτης,
καὶ δεύτερος ἀκούεται βομβαρδισμὸς βαρὺς
κι' ἄλλας σημαίας Κρητικὰς σαρόν' ἡ μελανίτις.

'Ο Κάιζερ τῶν Γερμανῶν δὲν εἶναι πκιζε γέλα
καὶ βάρδ' ἀπὸ φουρνέλα.
'Ο Κάιζερ τῶν Γερμανῶν
μὲ Πρωσσικὸ κανόνι
κι' αὐτὴν τὴν γῆν τῶν Ἀθηνῶν
θὰ μὰς τὴν κἀνὴ σκόνῃ.

Βαρέθηκε τῆς δόξαις του καὶ τὰθλα τὰ 'δικά του,
τὸν Κάιζερ τὸν ἐσφίξαν τὰ φεγγαριάτικα του,
καὶ θέλει καὶ τὸν Πειραιᾶ νὰ βομβαρδοβολήσῃ
καὶ πέτρα 'στὸ Ρωμαῖκὸ γερὴ νὰ μὴ ἀφήσῃ.

Θέλει νὰ γίνῃ Μόμμιος, θέλει νὰ γίνῃ Σύλλας,
νὰ βομβαρδίσῃ τοὺς βωμούς καὶ τῶν ναῶν τὰς πύλας,

ἐκ θεμελίων σύμπασαν νὰ σκάψῃ τὴν Ἑλλάδα
κι' ἀρχαιολόγους Γερμανοὺς νὰ στείλῃ 'στὴν Παλλάδα,
τοὺς σωριασμένους κατὰ γῆς νὰ βλέπουν Παρθενῶνας
καὶ τοὺς σπονδύλους νὰ μετροῦν τῆς καθεμιάς κολώνας.

Μὰ μέσα 'στ' ἄλλα ξαφνικὰ νὰ βομβαρδίσῃ θέλει
καὶ τὸν κανάγια τὸν Ἑρμὴ τοῦ παληο-Πορταζιτέλη,
καὶ μὲ τὴν μελανίτιδά κι' αὐτὸν νὰ μελανώσῃ
κι' ὁ Κούρτιος ν' ἀναστήθῃ καὶ νὰ τὸν στεφανώσῃ.

Θέλει νὰ δώσῃ μάθημα 'στὸν Ἕλληνα τὸν βάνδαλον,
ποὺ κάθε τόπο γίνεται τῶν Εὐρωπαίων σκάνδαλον,
θέλει γυμνὸν νὰ τὸν ἴδῃ κι' αἰμόφυρτον ἐπαίτην
ἐμπρὸς 'στὸν μέγαν Κάιζερ, τὸν μουσικὸν συγθέτην,
ὅπου μὲ τὰς συνθέσεις του καὶ τὸν Μπετόβεν 'πέρασε
κι' ὁ Πατισάχ ὁ φίλος του τῆς ἀκουσε κι' ἐξέρχεται.

Μὴ, Πριγκίπισσα Σοφία, πολυλάτρευτο καμάρι,
μὴ παραπάνο σὲ πάρῃ.
"Ακου λόγους τῆς Αὐγούστας, τῆς σεπτῆς σου τῆς μητρὸς,
βλέπε τὴν σκιάν ἐκείνην τοῦ μεγάλου σου πατρὸς.
'Ὁ φιλόσοφ' ἐστεμμένος,
πόσα μάτια δὲν σὲ κλαῖνε,
μὰ σιμόνεις, Φρειδερίκε, καὶ τὴν κόρην εὐλογεῖς,
ποὺ βασίλισσα θὰ γίνῃ τῆς βομβαρδισμένης γῆς.

Μὰ καὶ σεῖς, λεπτοὶ Γαλάται,
μὲ τοὺς Γερμανοὺς ἐλάτε,
καὶ τσακίστε μὲ μυδράλια
τὰ Ρωμαῖκα κεφάλια.

Κι' ὕστερα σ' αὐτὰ τὰ μέρη,
κέντρον κάθε μουσολάτρου,
νᾶλθουν προσφιλεῖς ἐταῖροι
τοῦ Παρισινοῦ θεάτρου
νὰ διδάξουν τραγωδίας,
κι' ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας
πρὸς τ' ἀρχαῖα μεγαλεῖα,
τοῦ βομβαρδισμοῦ Γαλλία.

Πέστε 'στὸν Μουνέ Σουλλὺ
νὰ μὴ σφίγγεται πολὺ,
κι' ἴσως, φίλοι μας ἱππῶται,
κουκουδάγχις εὖρη τότε
'στὰ χαλάσματα νὰ κλαῖνε
καὶ βομβαρδισμοὺς νὰ λένε.

Κι' ἐκεῖ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν καθίσαντες ἀφώνως
καθὼς εἰς ἄλλον ποταμὸν τῆς πάλαι Βαθυλῶνος,
νὰ κλαύσετε νὰ κλαύσετε μὲ πάθος γοερὸν
ὥς ποῦ νὰ πλημμυρήσετε τὸ ρεῦμα τὸ ξηρὸν
ἐν τῷ μνησθῆναι τῆς πολλῆς τῶν ὀβουζίων λύσσης
καὶ τῆς εὐκλείας τῆς σεπτῆς τῆς ἐρειπιωθείσης,
κατόπιν δὲ τῶν στεναγμῶν καὶ τοῦ μεγάλου θρήνου
νὰ στέψετε τὰς κεφαλὰς μὲ στέφανον κοτίνου.

Γ'.

Σύρτε 'στὸ γέρο διάβολο... φτοῦ σας καὶ πάλι φτοῦ σας ...
ἐσεῖς ἐβομβαρδίσατε τοὺς ἴδιους ἐαυτοὺς σας.

Σύρτε 'στὸ γέρο διάβολο, προστάται μας μεγάλοι,
κι' αὐτὸ τὸ καρναβάλι

τῆς ἱπποσύνης τῆς τρανῆς τρανοὶ παλληκαράδες
καὶ τῶν σκυλιῶν τοῦ Πατισάχ 'γινῆκαν μασκαράδες.

Σύρτε 'στὸ γέρο διάβολο... φτοῦ σας καὶ πάλι φτοῦ σας...
ἐσεῖς ἐβομβαρδίσατε τοὺς ἴδιους ἐαυτοὺς σας.

Χαίρετε, φίλοι Καίσαρες... τὰ λαμπερά σας στέμματα
παρηγοριᾶς μᾶς δίνουν...

βάψετε τῆς πορφύρας σας μέσα σὲ σκλάβων αἵματα
πρὶν κόκκιναις νὰ γίνουν.

Χαρῆτε, φίλοι Καίσαρες, τοῦ μέλλοντος ἐλπίδες,
ὅς γίνουν τὰ κουφάρια μας τῶν θρόνων σας βαθυμίδες,
καὶ τοῦτο τὸ κατόρθωμα τὸ μέγα 'στὰ μεγάλα
κι' ἄλλο διαμάντι ζηλευτὸ θὰ βάλῃ μέσα 'στ' ἄλλα
τῆς θείας σας κορώνας
νὰ λάμπῃ 'στοὺς αἰῶνας.

Δ'.

Καρναβάλι 'φτεινὸ δίχως γλέντια, δίχως μπάλους,
μασκαρεύουν οἱ μικροὶ τοὺς ἱππῶτας τοὺς μεγάλους.

Πολεμάρχων σπεύδει στίφος
καὶ μαστίγιον καὶ ξίφος
Αἰάντος μαστιγοφόρου
δείχνω 'στὸν Καρνάβαλο,
καὶ γελῶ μὲ τοῦ Βοσπόρου
τὸ παλαιοσαράβαλο.

Τί Καρνάβαλος κι' αὐτὸς δίχως γλέντια, δίχως μπάλους,
μασκαρεύουν οἱ μικροὶ τοὺς ἱππῶτας τοὺς μεγάλους.

Σκεπτικός στεφάνη πλέκει
'στῆς Εὐρώπης τοὺς σφαγεῖς,

τὸ φεγγάρι 'πάνω στέκει
κι' ὁ σταυρὸς τῶν κατὰ γῆς.

Βλέπω μπράτσο τὴν Τουρκιὰ
μὲ τὴν δοῦλα τὴ Φραγκιά,
καὶ γυρίζει καὶ γυρίζει
κι' αἶμα ἀνθρώπινο μυρίζει.

Βλέπω στέμματα γενναῖα
ν' ἀδελφώνωνται μαζί
μὲ τὸν ἑξαλλον φονέα,
ποῦ φονεῖ γιὰ νὰ ζῇ.

Τί Καρνάβαλος ἀλήθεια δίχως γλέντια, δίχως μπάλους,
ἐμασκαρεύουν οἱ δοῦλοι τοὺς σωτῆρας τοὺς μεγάλους.
Τί Καρνάβαλος ἀλήθεια, τί πρωτοφανὴς σκηνή! ...
μὲ τὴν μάσκα τῆς εἰρήνης μακελλαρήδες τρανοὶ
ἀντὶ σκήπτρων εἰς τὰ χεῖρα
δικοπα βαστοῦν μαχαίρια.

Πῆδα, Δύσις μοσχομάγκα,
χόρευε, καμήλα Φράγκα,
τὴν εἰρήνη φάρευε
καὶ γιὰ 'μᾶς παζάρευε.

Αἶμα πάλι πλημμυρίζει,
χόρευε, Καρνάβαλε,
ἡ Φραγκιά μᾶς βομβαρδίζει
καὶ μαζί μας τάβαλε.

Τὴν παλῆά μου τὴν βελλάδα
σχίζω καὶ ποδοπατῶ,
κι' Ἀμαζόνα τὴν Ἑλλάδα
ὑπερήφανον κυττῶ.

Τὴν σημαίαν τῆς στηλόνει,
καὶ σὲ κάθε κανονιά,
ποῦ τὴν ρίχνει μ' ἀπονιά,
γαλανότερη 'ψηλόνει.

Τὸ γαλάζιο τὸ πανάκι, ποῦ σκονίστην' ἐκεῖ πέρα
καὶ τὸ γκρέμισαν ἢ μπομπαις ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ βουνοῦ
ἀνυψόνεται καὶ φθάνει δοξασιμένο 'στὸν αἰθέρα
ὥς ποῦ γίνεται κομμάτι τοῦ γαλάζιου τούρανοῦ.

Σύρτε, Φράγκα, 'στὰ κομμάτια κι' ἡ φρικτὴ σας μελαγχολία
ποῦ σαρόνει τοὺς σταυροὺς μᾶς καὶ τὰ λάβαρα τῆς Κορτίνας
μὴ παντοτατὴν μουτζούρα γιὰ τὰ μούτρα σας θὰ γίνῃ
ποῦ κανεὶς δὲν θὰ τὴν σβύνῃ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Κίμων Μιχαήλδης, νέος μὲ τόσα δῶρα,
ἡραβωνίσθη τώρα
μὲ τὴν Ἐμπεδοκλέους, τὴν Ἀλεξάνδραν ἦτοι,
κόρη χαρισματικὴ ἀπὸ σπουδαῖα σπῆτι.
Ὁ δὲ Ρωμῆος τὸ ζεύγος μ' εὐχὰς καὶ ρόδα ραίνει
κι' ὅς ἐξήσουν κι' ἄς γεράσουν ὑπερευχισμένοι.